

er der ikke andet at sætte i Stedet end Parlamentarismen. Ingen har kunnet nævne noget andet. Det, at raabe paa Penge, Hartkorn, Intelligensen, gælder til Vandsbæk, det kan umuligt holde sig i en oplyst Tid. Der er ikke andet end Parlamentarismen; det synes jeg, Højre maa kunne se. Det maa kønt og fornuftigt indordne sig under Parlamentarismen, og hvis det har nogle Ideer, søge at kæmpe for dem Side om Side med os andre. Der kan maaske komme en Tid, hvor man kan dele sig efter andre Linier. Men hvis Højre vil føje en ny Dumhed til sine gamle og kæmpe mod det, som der dog ikke kan kæmpes imod, kunne de selvfølgelig blive helt umuliggjorte, og det bliver selvfølgelig deres egen Sag, men vi andre ville haabe, hvad nu end Højre gør, at vi maa komme til at gøre et støt og roligt Arbejde. Vi have vundet Parlamentarismen i Danmark ved frofast og ihærdigt Arbejde, vi ville holde fast paa den, og saa skal det nok lykkes at skabe Reformer til bedst mulig Held og Lykke for vort Land. Jeg vil haabe, at de Tanker, jeg her har udtalt, mere og mere ville præge Udviklingen her i Danmark.

N. Andersen: Den Slutning, hvormed den sidste ærede Taler endte sit Foredrag, giver mig uvilkaarlig Anledning til at sige et Par Ord om den samme Sag, som han med saa veltalende Ord og i saa begejstrede Udtryk endte med. Det ærede Medlem sagde, at alle, selv Højre, maa jo være ganske klare over, at nu havde vi jo faaet Folketingsparlamentarismen, og at det var ganske naturligt, thi naar man gik bort fra det hidtilværende Regeringssystem, saa var der intet andet, absolut intet andet at gaa over til end Parlamentarismen. Deri kan jeg ikke være ganske enig med det ærede Medlem. Tvertimod forekommer det mig, at det, der skete den 24de Juli, er saa absolut kemisk rent for al Parlamentarisme, som tænkes kan, idet jeg forudsætter, at Parlamentarisme, og deri bilder jeg mig ind ikke at tage fejl, bestaar i, at Statsoverhovedet i Tilfælde af et Regerings- eller Ministerskifte, et Systemskifte eller hvad man vil kalde det, henvender sig til Flertallet af det folkevalgte Kammer og anmoder Flertallets Førere om at træde i Aktivitet, for at danne en ny Regering. (*Bjerre:* Det er det, der er sket!) Nej, det er absolut ikke sket. Ingen vil jo kunne bestride, at den Mand, Hans Majestæt Kongen henvendte sig til for at danne

den Regering, der blev udnævnt den 24de Juli, staa fuldstændig frit, staa fuldstændig uden for den Fraktion, uden for det store mægtige Flertal i det folkevalgte Kammer, som ganske vist har besat største Parten af Pladserne inden for Regeringen. Det er jo notorisk og kan ikke bestrides, og det vil selvfølgelig den højtærede Konseilspræsident heller ikke kunne bestride, at han stod ikke som praktisk Politiker, ikke som Medlem af det folkevalgte Kammer, da Hans Majestæt Kongen henvendte sig til ham. Ministerskiftet var altsaa efter min Mening saa kemisk rent for Folketingsparlamentarisme, som overhovedet et Ministerskifte kan være. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Sag, det er ganske unødvendigt, den er klar nok.

Med Hensyn til vor finansielle Stilling og den Udvikling, den ærede Finansminister ved Finanslovens Forelæggelse gav af den, er jeg i alt væsentligt enig med den ærede Minister. Jeg tror ligesom han, at vor finansielle Stilling egentlig maa siges at være ganske god, og jeg tror ligesom han, at det, vi have gjort Uret i og været for letsindige i, er, at vi have brugt Million efter Million i stort Tal paa en saadan Maade, at det ikke giver nogen som helst nævneværdig Indtægt. Et æret Medlem foran mig siger: til Fæstningsvæsenet. Ja, det er i og for sig ganske ligegyldigt, om man anvender Pengene til Fæstningsvæsen eller til andre uproduktive Foretagender, det kommer ganske ud paa et. Det er noget, vi alle vide, at den Konto, hvor vi ganske i Særdeleshed have brugt urimelig mange Millioner i Aarenes Løb, er Jernbanevæsenet. Jeg tror, at vi maa tage Reb i Sejlene i den Henseende, og jeg tror i Modsætning til den sidste ærede Taler, at vi ikke tør eller kunne betragte det som vor vigtigste Statsopgave, at der skal være en Jernbane eller en Sporvej, som han sagde, uden for enhver Mands Dør eller i alt Fald forbi enhver Landsby. Jeg tror, at ville vi fortsætte paa samme Vis som i den sidste Menneskealder med Hensyn til Jernbaneanlæg og Jernbanedrift, saa ville vi snart komme dertil, at Staten maa lægge alle andre nødvendige Opgaver til Side, for at kunne være i Besiddelse af de nødvendige Midler til at gøre, hvad der i saa Henseende maa gøres. Jeg tror, at vi maa, og at vi kunne uden at træde nogen berettiget Interesse for nær, om ikke just høre op med at anlægge Jernbaner, saa dog i en meget væsentlig Grad i Forhold til,